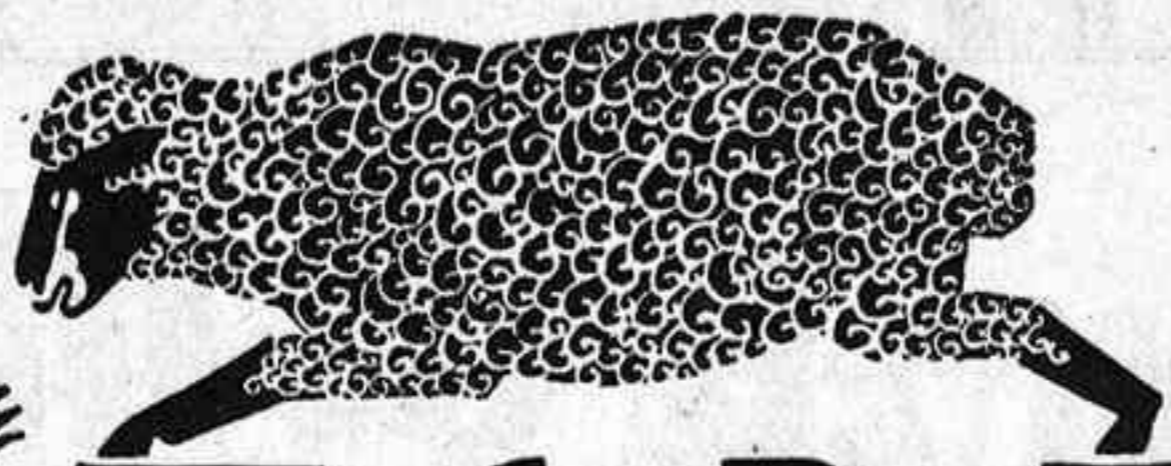

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

En Pich i Pon ja escriu articles. Aviat ja en sabrà llegir

Any II - Núm. 58

Barcelona, 8 de març de 1932

Preu: 20 cèntims

EL VERITABLE ARTICLE DEL SR. PICH I PON

“Después de unos años de reproductivo silencio y de comfortable amargura”

El Sr. Pich i Pon quan no era de la Unió Patriòtica

No ens acabem d'explicar com és que el nostre amic Joan Pich i Pon ha publicat abans a *El Dia Gráfico* l'article que ens havia promès per a EL BE d'aquesta setmana; i aquesta informació, la podem afegir a les nombroses «tercerillos» que el bon Jan que és D. Joan, ha fet des del seu bressol republicà fins ara; sigui com vulgui, com aquest article, en la seva versió d'*El Dia Gráfico*, conté moltes esmenes fetes barroerament per Mariano Aguilar, per Diana i per altres, el publicarem íntegrament tal com va sortir de la ploma de l'autor. Comencem:

Al volverme a hacer de la vida

Se puede decir que yo vine al mundo siendo ya republicano. Pero era muy pequeño y no sabía nada de la vida. Mi padre era tan republicano, y le dieron por esto tantos disgustos, que un día le tuvieron que poner, a consecuencia de una enfermedad, unas chuletas (vulgo costillas) de plata; yo se las canvié en calderilla; fué mi primer negocio; ¡yo que después he hecho tantos!

Mi tío Juan Pon, era jefe de los «zorrillistas» de Barcelona, e iba cada día al Parque a dar de comer a las «zorras» y a las ocas; además, cuando escribía, en vez de chupón usaba «sorri-las».

Però basta ya de carajadas republicanas: conecí a Lerroux... simpatizamos, la presentación tuvo lugar en el cementerio de Sarriá, donde fuí a llevar unas coronas; coronas funerarias, de momento: luego conecí coronas de carne y hueso en la persona de mi amigo Alfonso XIII.

A los diez y seis años fuí obrero metalúrgico a la Maquinista; y a esta edad comencé a luchar políticamente y a formarme para llegar a donde he llegado... he sido regidor, alcalde accidental, diputado y senador; no sé leer ni escribir y tengo una fortuna algo embrollada, pe-

ro que Dios ne dé; en todos los países del mundo, una conducta y una trayectoria así, se elogiarían y se pondrían de modelo a la juventud, así lo dice, al menos, mi amigo el celoso funcionario de Hacienda D. Mario Aguilar... ¡pero hay tantos hijos de mala madre!

Concejal, diputado provincial, alcalde...

Me enfilé rápidamente, como una carbacera: primero, con carácter de anticatalanista, y amigo de Lerroux, fuí diputado provincial, y a pesar de llegar a vicepresidente de la Comisión de Hacienda, encontré que los horizontes eran estrechos, de manera que procuré, andando el tiempo, hacerme con el cargo de concejal y teniente de alcalde; a

menudo hacía de alcalde accidental, y nunca olvidé las lecciones austeras de Emiliano Iglesias.

Paralelamente, sin tener nada que ver, como por milagro, crecía mi fortuna impersonal...

Mi amor a Barcelona, la Exposición.

Quería mucho a Barcelona, y estaba dispuesto a probarlo, hasta con exposición de mi vida; pero, al cabo y a la fin, encontré más adecuado una exposición universal; así todo iría más repartido; y como que entonces un servidor hacía de lampista y proyectaba tinglados eléctricos, procuré que fuera de Industrias eléctricas.

Fuí a Madrid con una carta de D. Luis Muntadas, presentándome a los militares; yo, entre los militares escogí a un coronel de Caballería, que es un cuerpo «muntado», por deferencia al señor Muntadas: era el señor Milans de Bosch, futuro gobernador de Barcelona en los tiempos que ahora yo soy el primero de odiar, de la Dictadura. El se las arregló con el rey y el rey con todos juntos. El señor Milans del Bosch «se portó bien» y yo «me porté bien», como suele decirse. Por eso el señor Milans fué nombrado gestor en Madrid, de los intereses de la Exposición. Y así nació el primer sueldo, cosa que nada tiene de particular, siendo el señor Milans del Bosch soldado.

Prat de la Riba un día me dijo: «Cada cual tiene su locura; yo, la Mancomunidad, usted la Exposición; si usted me obtiene que Lerroux no ponga obstáculos a la Mancomunidad, le dejaremos pasturar por la Exposición.» Y así lo hice.

Empieza mi supuesto monarquismo.

Entré el año 1915 a formar parte de la Cámara de la Propiedad, que mi jefe Lerroux, por aquel entonces, decía que era un robo.

Hablé y me moví, me eligieron Presidente; y en esas llegó el rey: qué hacer? Terrible dilema!

¿Iba a seguir mi sectarismo republicano (entonces era republicano) de una manera impropia de los tiempos que vivimos, impropia de toda persona medianamente educada, impropia de un español, que es decir impropia de un hidalgo? No: subí aquí arriba y veréis a vuestro padre cómo baila el chotis! Recibí el rey e hice los gi-

gantes, y de acuerdo con Lerroux, fingí que me separaba del Partido Radical, por tener las manos más libres. Pero mi corazón siempre estuvo al lado de mi buen padre, por mal nombre emperador del Paralelo.

Todo, menos saltar de la Exposición.

El golpe de Estado y las responsabilidades de entonces

Vino el golpe de Estado del 13 de septiembre, que, de momento, fué para mí un golpe en salva sea la parte: me echaron del Comité de la Exposición; los recién llegados tenían más apetito que nosotros. Se inició el expediente de responsabilidades, y decían que se daría garrote al contrabandista March y que a mí me meterían en la cárcel por ladrón.

Però March obtuvo la Tabacalera, y lo que es yo, fuí a Madrid, hablé con Primo de Rivera, y después de un diálogo muy vivo, porque los dos éramos muy vivos, e íbamos bastante afilados, quedamos regularmente entendidos.

El Sr. Pich i Pon, republicà de tota la vida. (Foto possiblement trucada).

dando tan poco tema a las murmuraciones, como cuando dediqué un número de *El Dia Gráfico* a los tiranos, con una sentida dedicatoria en nombre de toda mi redacción, que por cierto ahora protesta y entonces se lo dejó decir; claro que el papel se lo deja poner todo!

Fuí amigo de Barrera: Barrera, amable, «comprensivo», generoso, en medio de su poder omnimodo, me ayudaba; y yo no soy ningún desagradecido.

Después de todo eso, lo más cómico es que hay todavía es-

Ara ja hi són tots

El DUC de Toledo (a) Alfons XIII, també ha ingressat al Partit Radical

No per ésser menys esperada, la notícia de que el Duc de Toledo (a) Alfons XIII s'ha decidit, finalment, a ingressar al Partit Radical, ha deixat de produir la sensació que era de preveure.

Tan bon punt en tinguérem esment, vàrem encarregar al nostre redactor especial per l'estranger, senyor Miquel Vidal i Guardiola, que és posés en moviment per a fornir-nos una informació; com més sensacional millor.

L'endemà mateix, reblém el següent comunicat:

He trobat l'ex-rei d'Espanya que acabava de signar el contracte per fer de papallona, la temporada vinent, al Casino de Deauville. Estava radiant. Preguntat sobre el seu ingrés al Partit Radical, m'ha contestat tal com segueix:

—Naturalmente! No iba a ser yo el único monárquico que quedase fuera de este simpático Partido. Cuando todos mis amigos han decidido someterse al amable caudillaje de don Alejandro Lerroux, por algo será. Nunca he querido ser más papista que el papa. Además, ¡qué diantre!, hay que salvar la patria.

Per la nostra part, procuràrem la resta de l'informació. Els nostre redactor a Madrid, monsenyor Tedeschini, ens telefona que l'ex-ministre d'Estat interessant ha confirmat la notícia.

—Si — ha dit el senyor Lerroux — el señor Alfonso de Borbón ha tenido la bondad de ingresar en mi partido. Ha tardado un poco a decidirse, pero vamos, se lo perdono; más vale tarde que nunca. Paz entre los hombres de buena voluntad. Lo que me sorprende es que aún no haya venido con nosotros Primo de Rivera. Es el único que falta.

—Dispensli; és mort, pobret.

—Tiene usted razón — ha respost, eloqüentment, don Alexandre. No me acordaba. Tengo tan poca memoria. Estos días, sobre todo, no tengo nada, nada de memoria. Usted ya lo habia notado...

A Barcelona hem tingut el gust de parlar amb el senyor Giralt.

—No sé perquè fan tants escarafalls, la gent—ha declarat el conseller de Finances de la Generalitat—; al cap i a la fi, don Alfons de Borbó és un ciutadà com un altre i no sé perquè no ha d'ésser tan republicà com el qui més d'entre els nostres. No troba?

—Però això d'haver estat rei...hem objectat, tímidament.

—No en faci cas! En Lerroux també havia estat emperador, i ja el veu...

A darrera hora ens comunicuen que l'esposa del Duc de Toledo, la senyora Victòria Eugènia de Wattenberg, imitant el gest de la senyora d'Aragai i d'altres il·lustres dames que cooperen amb llurs marits en l'organització política del país, ha ingressat també en el Partit radical i es proposa reorganitzar la secció femenina del Partit, les Damas rojas, de bona memòria.

El senyor Marius Aguilar s'ha permès suggerir al seu amo, senyor Pich i Pon, que potser en feien un gra massa.

—Ah!, poeta, poeta...—li ha respost, tustant-li l'espatlla amb gest protector, l'ex-senador de Tarragona.

El Sr. Pich i Pon, quan no era monàrquic

No obstante, se requiere insistentemente mi concurso a la Dictadura, y yo lo niego.

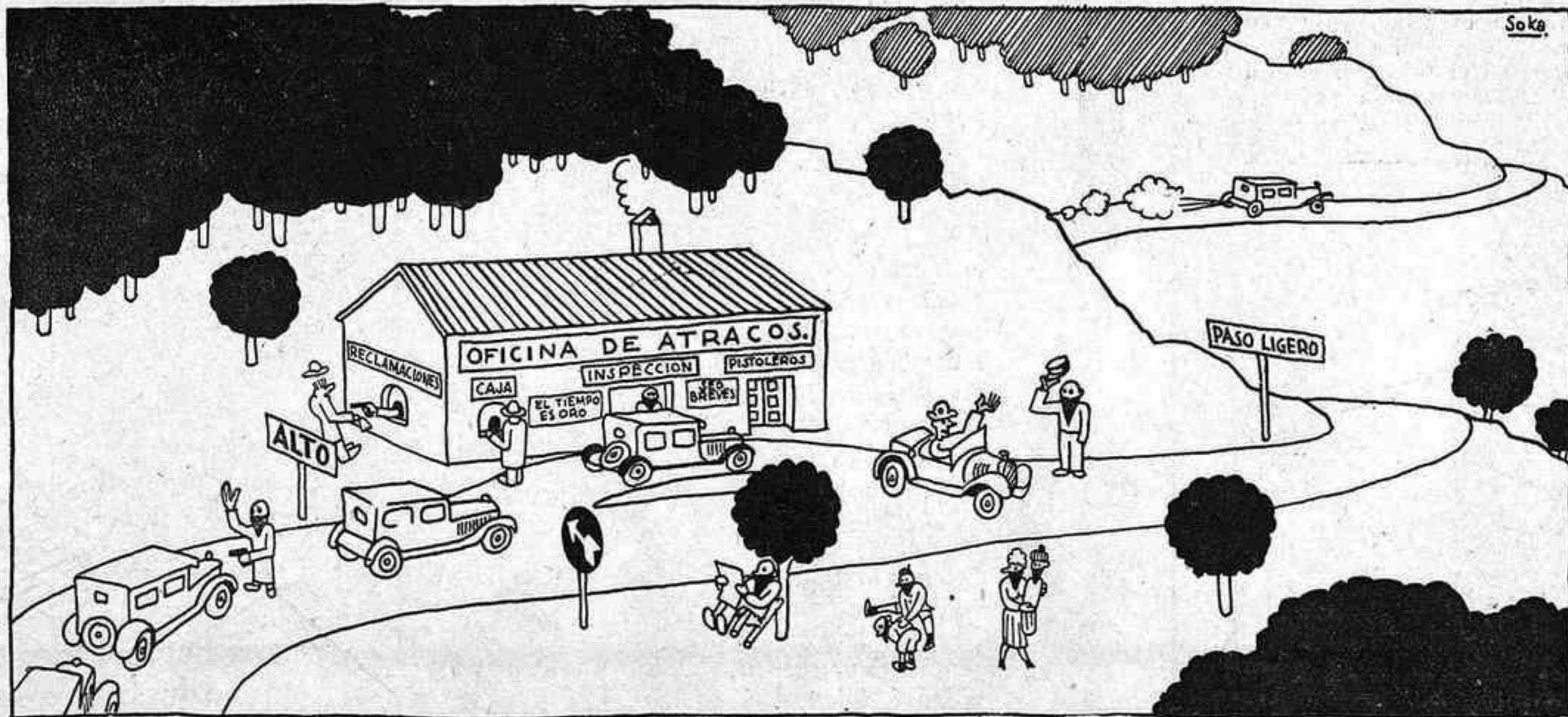
No obstante, me querían hacer alcalde de Barcelona; pero el caso es que no lo fuí. Para defender mis intereses, me hice retratar a menudo, del brazo con el tirano y haciendo pelotilla al rey; pero siempre tan correcto, siempre tan señor y

túpidos que me niegan los antecedentes republicanos.

Basta de equivococ; puntualicemos.

Yo he sido lo que se quiera; pero nunca tonto. Después de lo que hice por la monarquía y la dictadura, ¿por qué iba a inscribirme a la Unión Patriótica?

(Segueix a la pàg. 2, columna 1)

A la carretera de la Rabassada han atracat cinc automòbils en un sol dia. (Dels diaris)

Organizació científica de l'atracament a les carreteres

L'article del Sr. Pich

(Ve de la pàg. 1)

«Por negocio? Los hombres de negocios vendemos lo que se nos paga bien, y compramos lo que creemos necesario adquirir. Todo es cuestión de precio y oportunidad.»

No queda, por consiguiente, nada de mi «monarquismo». Yo siempre he sido igual, hombre fiel a todas las situaciones, por lo tanto, ahora republicano; ¿quién lo duda?

Repito que cuantas veces fuese necesario, repetiría todo lo que hice para defender, por una parte los altos intereses que me están confiados; por otra, mis intereses personales, intereses humildes, pero para mí tan respetables como los otros.

Y a los que su sectarismo a su maldad no les permita ver así las cosas, que sigan revolcándose con su amargura. Yo, para que lo sepáis, tengo automóvil, fumo puro, me la paso bien, y por una oreja me entra y por otra me sale.

JUAN PICH

amb el cor a la mà.

ELS NOUS REPUBLICANS

Una de les noves adquisicions que el senyor Lerroux ha fet per al seu partit és la del ferm republicà marqués de les Atalayuelas, abans marquès de Zembrano. Aquest senyor és el cuncí d'Alcanar, i com que les històriques eleccions del 12 d'abril no li van anar gaire bé, el bon home es va dedicar a fer la gran tupinada.

La feina fou llarga. Falsificar les actes de tots els regidors d'un Ajuntament no és cosa de per riure. Finalment, però, la cosa quedà llesta. La majoria de regidors elegits eren de la seva corda, o sigui monàrquics.

Això passava al migdia del 14 d'abril. El marqués de les Atalayuelas va córrer a posar el següent telegrama adreçat a Alfons XIII:

«Me cabe el altísimo honor de poner el Ayuntamiento de Alcanar a los reales pies de Vuestra Majestad.»

El telegrama fou rebut pel senyor Alcalà Zamora.

SEGONA PART

No per això va espantar-se el marqués de les Atalayuelas, que, per cert, ja havia estat regidor de Barcelona en temps de la Dictadura.

En el míting revisionista que va donar el senyor Gil Robles al Teatre del Bosc, l'Atalayuelas seia pomposament a la presidència, el qual no ha estat obstacul perquè ara abandonés el revisionisme i entrés al Partit Radical.

Ja té raó, en Pich, quan diu que la genú només es fixen amb ell!

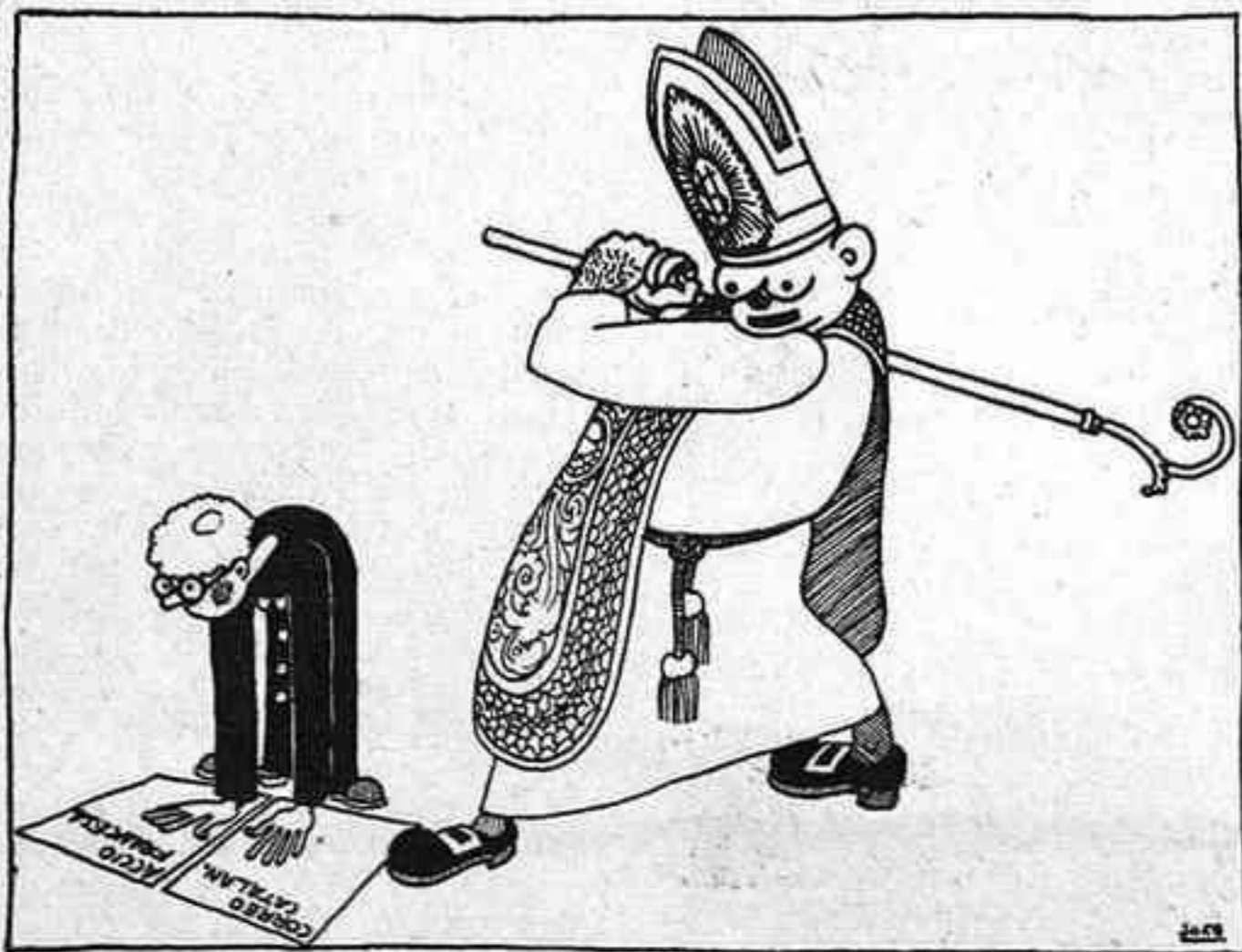
La pacífica reaparició de la «Soli»

GERMA GASSOL, ¿COM US HO FAREU?

El llibre de l'Aymamí «Amb els braços oberts...», s'ha apuntat un èxit a tot arreu on l'han llegit. Amb tot, sembla que enlloc ha estat tan celebrat com a Mora d'Ebre, degut a que l'esmentat llibre els ha recordat que quan el senyor Macià i els seus acompanyants tornaren de portar l'Estatut a Madrid, el germà Ventura Gassol els va dir:

«La primera vegada que vam venir era per demanar-vos els vots. La segona és per dir-vos que ja hem portat l'Estatut a Madrid. La tercera vegada serà per portar-vos la llibertat de Catalunya.»

Hi ha expectació per veure com s'ho farà el germà Gassol perquè no el descobreixin el dia que hagi de tornar a passar per Mora d'Ebre.

EL COP DE CROSSA DE MOSSÉN TUSQUETS

—Nosaltres, vinga badar, i tots estívem en pecat mortal!

El rapte del fill d'en Macià

LES CARTES DE DOS REIS DE CARTES

Els dos Alfonsos, amb bons fins, fan manifestos; fan manifestos; els dos Alfonsos, amb bons fins, fan manifestos clandestins.

Diu el més jove, als espanyols, que se l'escollin; diu el més jove als espanyols que se l'escollin, ell tan sols.

Sosté el decrepít i arrocinat que és un monarca; sosté el decrepít i arrocinat, que és un monarca molt salat.

Don Alfons tretze, amb consells bords, ens recomana; don Alfons tretze, amb consells bords, ens recomana fer unes Corts.

Per Alfons dotze sols són raons, frares i monges; frares i monges; per Alfons dotze sols són raons, frares i monges i rectons.

Diu que els segueixen gents principals i dignataris; dignataris; diu que els segueixen gents principals i dignataris clericals.

I les beates, en batalló, totes armades, totes armades; i les beates, en batalló, totes armades, ai, Senyor!

I els de la Lliga, fent el nyeu-nyeu, volen i dolen; i els de la Lliga, fent el nyeu-nyeu, volen i dolen, i la «Veü».

INTEGRITAT GRAUJASSANESCA

Fa pocs dies que el cada dia més conegut diputat de l'Esguerra, senyor Grau Jassans, va presentar-se al Govern civil de Girona vestit amb un opulent abric de pells.

L'important del cas, però, no és pas que el senyor Grau s'abillés d'una forma tan adient amb les seves idees proletàries, sinó que l'objecte de la visita era per a recomanar al governador el senyor Comes Soley, el famós home de la Dietadura i gran amic d'en Martínez Anido.

Ai, Grau, Grau! I que els en donaràs, de mals de cap!

ELS CARTELLS DE L'OPINIO

L'Opinió ha fet una nova enganyada pels carrers de Barcelona d'aquells cartells que li van servir per anunciar les seves propagandes arborades abans de la República, quan encara era setmanari.

Fins i tot conserven aquelles banderes vermelles dels comunists, que onejaven per damunt de la multitud que hi ha al capdavant del cartell.

De segur, que s'han descuidat de fer-les escapar.

LA LLEI D'INCOMPATIBILITATS —Quin càrrec deixarà, senyor Alguader: el d'alcalde o el de diputat? —De moment, em dedicaré a combatre la llei d'incompatibilitats.

COINCIDENCIES

Hem sàbut — tot se sap en aquest món — que el jove Echevarria que va llançar la pedra al Congrés és gairebé cunyat d'un personatge de Reus incorporat a la política barcelonina.

Aquest personatge és, al seu torn, germà d'una alta autoritat de Barcelona, i va guanyar-se una justa fama amb motiu d'una agressió que tingué per escenari la galeria gòtica de la Generalitat.

I després diran que allò de la veu de la sang són romansos!

AQUEST AUGMENT NO VOL SOROLL

—Com? Un ral? Aquest trajecte abans valia vint cèntims! —Psst! No cridi! Es precis que el públic no s'enteri que hem augmentat les tarifes.

Josep M.ª Gandhi, des de la penombra de la seva presó fa brillants declaracions a l'envial especial d'«EL BE NEGRE»

Tota vegada que l'empresonament del nostre amic Josep M.ª Gandhi ha actualitzat, de retruc, la figura de l'ex-salvador de la Índia (l'ex-salvador de la Índia resulta que és el mateix senyor) ens creguérem en el deure de trametre a aquella ciutat un dels nostres més especials envials.

Vuit dies després de la tramessa, durant els quals el nostre corresponal no parà de demanar-nos diners allegant que amb motiu de la baixa de la pesseta no en tenia ni pels a-peritius, hem rebut les següents declaracions.

«En Josep M.ª està encantat de la vida i d'ençà que fa de presoner ja ha augmentat un parell de quilos. Actualment fa un «sueter» de llana per l'escarceller i a estones perdudes munyeix la cabra i n'omple potets de llet condensada amb etiquetes de la casa «El Niño» facilitades clandestinament pel senyor Sunyol i Ciutadania.

«En interrogar-lo sobres el que la premsa ha anomenat «el fracàs de Gandhi a la tau-la rodona» aquest ha manifestat que evidentment el seu fracàs havia estat sorollós. Veureu — deia Gandhi esguardant-nos mig desolat per sobre les ulleres —, que jo només em veig en cor d'acabar-me amb un tuiti arrancadet i ells feien el burro i la bescambrilla!...»

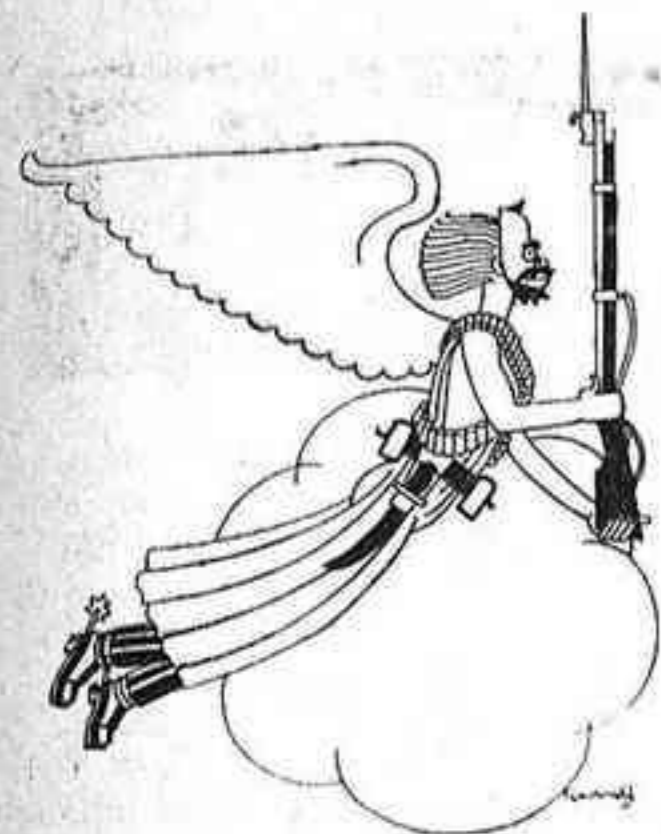
«Parlant del conflicte entre la Xina i el Japó, Gandhi s'ha limitat a pronosticar que el tal conflicte portarà eua, si bé no ha puntualitzat si aquesta eua fora xinesa.

«Finalment ens parla de Barcelona, de «La Criolla», del «Niu Guerrer» i d'altres fetes que no reproduïm a fi de no ruboritzar als nostres apreciats lectors que encara esguarden en Josep M.ª Gandhi amb una unció litúrgica que ja voldria per a ell el senyor Marius Aguilar.»

Inauguració d'un Club nudista clandestí a Sitges

La setmana passada (dissabte per més senyes) tingué lloc a Sitges la inauguració d'un club d'Acció Nudista, la finalitat del qual no creiem oportú exposar en aquestes recatades columnes.

L'acte inaugural consistí en la projecció d'un film nudista convenientment «argumentat» (i?), film que ha desvetllat una expectació tan formidable que no ens estranyaria pas que d'aquí nou mesos hom encara pogués constatar a la Blanca Subur els efectes d'una sessió tan altament cultural.

El nou segell de la Pau, editat per la Societat de les Nacions

La maçoneria en acció

Després de raptar el fill de Lindbergh, raptien el pare de Pi i Margall

(Del nostre corresponçal a Madrid)

Madrid, 3. — Era d'esperar que el descobriment portat a cap suara — bonica expressió mai tan apropiada com en semblants circumstàncies — pel conegut i prevere doctor Tusquets, de *esa*, amb el seu llibre sobre els *Orígenes*, portarien conseqüències de caràcter in-

ternacional; però mai no hauriem pogut esperar que el caràcter d'aquestes conseqüències s'agreugés fins al punt de devèner intercontinental i septentrional en provocar el rapt de Lindbergh fill, el pare del qual, com tothom sap, fou el primer aviador que féu en un sol vol, el primer viatge aeri, intercontinental i septentrional.

Però si eren d'esperar totes aquestes conseqüències, mai no hauriem pogut convèncer-nos, ni els més acreditats corredors d'anuncis de tota mena, que les conseqüències podien arribar a tenir un caràcter eminentment peninsular. I no obstant, ens hem hagut de rendir a l'evidència.

admeté tres socis nous i examinà la qüestió Pi i Margall pare. Com a conseqüència d'aquest examen el Secretari va escriure una carta al gerent de la Societat General de Pocket-teers, industrials raptaires, de Xicagó (E. E. U. U.), i els membres de la Maçoneria anaren a prendre cafè con *media* (de *abajo la reaccón*) al bar de la cantonada.

EL FET DOLORÓS

Al cap de pocs dies es produïa el dolorós fet que havia de commoure i indignar tots els esperits liberals: El fill del pare de Pi i Margall, l'autor de tantes i tantes obres del senyor Rovira i Virgili, havia desaparegut del domicili del seu venerable pare.

L'emoció fou enorme, fantàstica. Tothom ho recorda. Pels carrers, els venedors de diaris, no deixaven de pregonar la notícia. El senyor Tusquets publicà un article violent al *Correo Catalán*. Finalment es decidí veure quines havien estat les causes del fet i què es podia fer. Per una imprudència temerària nosaltres ja hem relolat el primer.

UNA VISITA AL PARE

Mentres la policia es dedicava a altres futeses, nosaltres visitàrem el pare del raptat Pi i Margall. El trobàrem, com era d'esperar, desconolat. Per aconsolar-lo li diguérem:

—*Que le haremos, don Francisco! Como dicen los catalanes, «som al ball i hem de ballar!»*

—*No! —contestà—, «eso nunca! Soy temerario i lo tememos prohibido! ¡Esta es cosa de la masoneria! ¡Tusquets me ha reventado!*

No necessitàrem res més per comprendre tota l'extensió del complet i decidírem posar-nos a l'expectativa.

Corresponçal (a Madrid, com diu molt bé l'altre parèntesi del començament).

INESPERADA REPERCUSIÓ A CASA NOSTRA

Mentres el nostre corresponçal de Madrid s'estava a l'expectativa davant d'un *carajillo*, a casa nostra es precipitaven els fets com si donessin duros a quatre pessetes.

Abans d'ahir, al matí, en anar com cada dia a treure la pols del monument a Pi i Margall, preparat per ésser muntat on es decideixi, el cap de la secció corresponent es trobà amb la desagradable sorpresa que al magatzem no hi havia ni una sola peça. Com que encara no havia llegit el diari del matí, no estava enterat dels fets de Madrid i va crure que es tractava d'una distracció dels fills del vigilant nocturn que, havent-s'hi entretingut com altres vegades, abans d'anar a dormir, s'havien descuidat de tornar les peces al seu lloc.

CANVI DE TACTICA

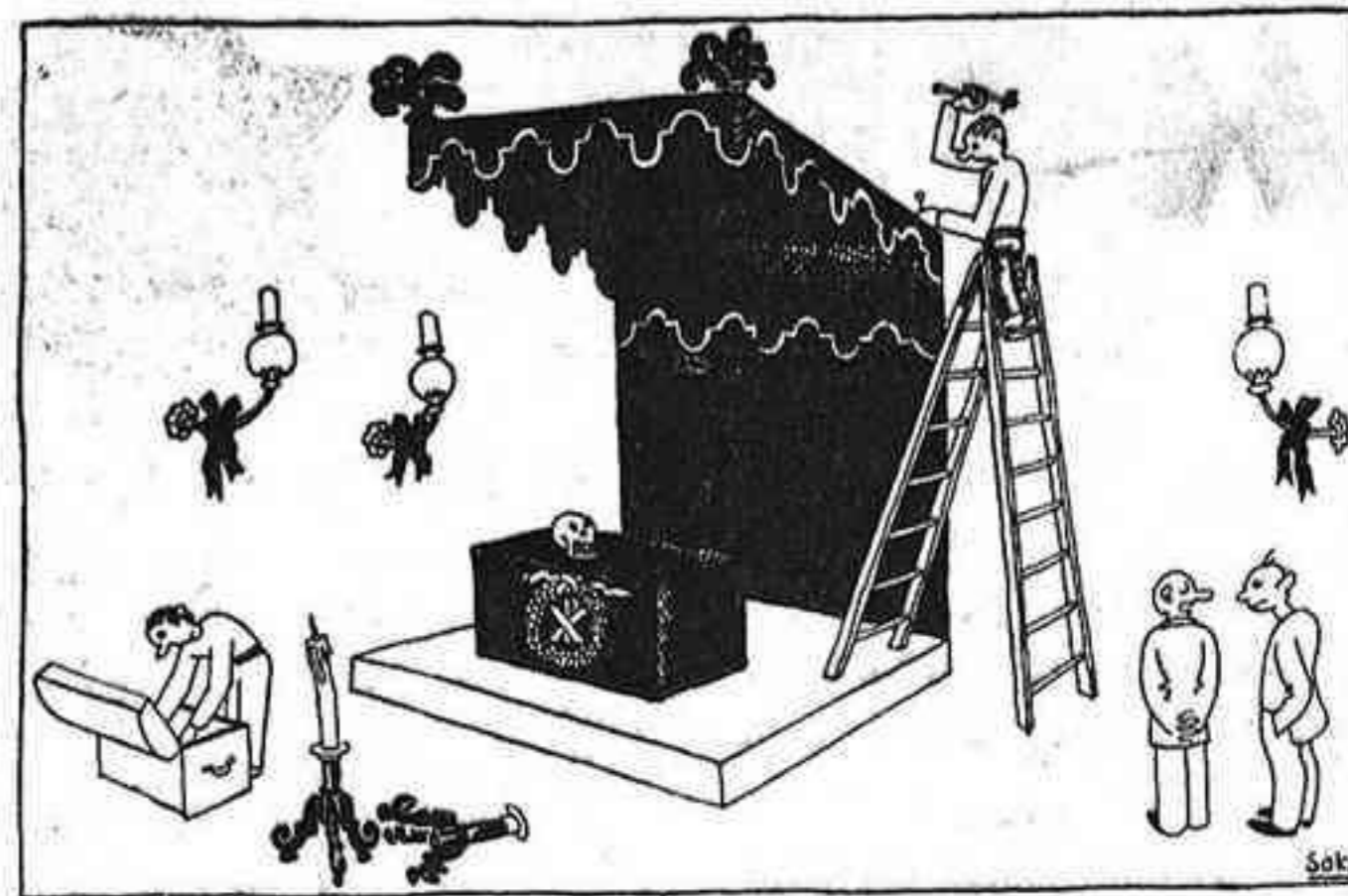
La Maçoneria, decepcionada, es reuní en junta general extraordinària a la Plaça d'Orient. Examinà l'estat de comptes,

La voz de sus amos

Magnífica gramola i una interessant discoteca veng a bon preu. Discos impressionats una cara per la veu de l'AMO Primo de Rivera i per l'altra la de l'AMO Lerroux. Escriure a «Quita y pon» (a) Pich i Pon.

Atracador

formal i de bons antecedents, busca soci per ampliar negoci. Esc. Rabassada.

—Que són aquests preparatius? —És per la pròxima conferència del Sr. Puig i Cadafalch.

El manifest d'Alfons XIII ha produït una gran impressió entre els "croupiers" de Deauville

Quan, dels Pirineus ençà, ens han assabentat que D. Ex-Alfons ens havia adreçat un manifest, val a dir que no n'hem fet gaire cabal; al cap de dos minuts tothom pensava en altres coses: uns en els seus negocis i els altres en passar l'estona; els polítics de l'Esquerra rumiaven quin altre càrrec podrien acumular. La vida seguia normal.

ens hem de queixar al Sindicat.

Des de la Potinière al Normandy-Hotel ningú no s'està de dir que tot plegat és una trafica d'aquest intrigant Alfons Borbó. L'ex-rei d'Espanya, el qual, com tothom sap, forma part del personal de M. André (que el fa servir de quart al poker, quan cal, o a donar un cop de mà als ma-

L'EMOCIÓ A DEAUVILLE

(De «Le Canard enchaîné»)

A Fontainebleau tampoc no ha passat res digne de menció; els peixos del llac del jardí han continuat fent les seves evolucionis i els ocells han cantat a les hores reglamentàries; el més aixirer dels nois de la casa, tot que mica curtetes, ha passat per una de les avingudes del parc i a cada persona que trobava feia, amb la boca badada i la llengua penjant:

—Ha! Ha! Ha! En canvi no dirien on ha produït més trasbals, la novava?... A Deauville.

A Deauville, tots els cambriers de bar, rentaplats, crupiers, maitres d'hôtel, etc., s'han reunit per tal de comentar el missatge reial. Hi havia gelosia i també indignació. Haurieu sentit exclamacions com aquestes:

—No s'hi val a jugar brut! —¿Has vist, quina empençada, aquest manu? —Totes se les pensen! —Això no està gens bé, i

Una rectificació del Sr. Clapera

Hem rebut del senyor Julian Clapera la següent carta-rectificació, que publicuem amb molt de gust:

«Sr. Director d'EL BE NEGRE.

»Muy Sr. mío y compañero: En el periódico de su digna dirección he visto publicada una nota que por contener conceptos erróneos y de posible mala interpretación, me interesa rectificar. Allá voy.

»Conste bien claro: »Primero. — Es verdad que yo dirigí una carta al Rey diciendo que me ponía a los reales pies de Su Majestad, pero eso no quiere decir que me pusiera efectivamente a los pies de Su Majestad.

»Segundo. — Es verdad que fui socio de la Unión Patriótica, pero eso no quiere decir que no fuera socio de la Unión Patriótica.

»Tercero. — Es verdad que dirigí *La Razón*, órgano de las Uniones Patrióticas, pero eso no significa que dirigiera *La Hormiga de Oro*.

»Cuarto. — Lo que no ofrece lugar a ninguna duda, es que me llamo Julián Clapera.

»Después de estas afirmaciones, cuya veracidad puedo demostrar con los documentos que sean precisos, me parece que quedan bien patentes mis antiguos y sinceros sentimientos republicanos.

»Suyo (sí, hombre, sí; también suyo!)

Julián Clapera.»

ELS DESORIENTATS

—Hi ha un republicà que diu que es vol fer soci del Partit Radical...

Però la sorpresa passà a estupor en veure que tampoc no es trobava a casa del vigilant del magatzem. Aleshores, perplexo, es posà a llegir el diari per veure si en deia alguna cosa, com sol succeir, i trobà la informació dels fets de Madrid, la llegí àvidament i, relacionant les coses amb una intel·ligència poc comuna, va córrer a denunciar els fets.

LES ACTUACIONS DE LA POLICIA

Immediatament la policia començà, naturalment, les seves actuacions. L'enormitat del cas i la circumstància de no trobar-se ni el més petit indici d'una pista, féu que es decidís a detenir tots els atracadors destacats per les diverses societats d'atracadors a l'interior de la ciutat i als afores per consultar-los. Cap d'ells, ni el més hàbil de la carretera (la Rabassada ni els de la de Montcada no havien vist res d'anormal. Aleshores la policia decidí tancar-se el més absolut mutisme i continuar les seves gestions d'una manera absolutament secreta.

UN CONSELL DE FAMILIA

En vista del misteri del cas, el pare del senyor Pi i Margall, impossibilitat pel disgust per les tasques parlamentàries i per l'edat, que la té d'aque-

lles anomenades provectes, ha enviat un propi a Barcelona perquè convoqués un consell de familia.

El propi, el nom del qual ens reservem, reuní en un sopar al Ritz els membres de les famílies. Pi i Sunyer, els de la de Pi i Margall i els de la del senyor Pi Quipon, és a dir, tots els Pins de les tres branques dels Pins. A les postres calgué deixar entrar, pels drets que feien valdre, els senyors Jesús Pijnilla i el senyor Serra i Moret, alcalde ed Pineda, i al cafè i puro hi feren irrupció els Xiraus Palaus i en Josep A. (Ah!) Trabal.

Sembla que es prengueren acords importantíssims.

UNA PISTA?

Amb la més gran reserva es deia ahir pels passadissos de les Cases Consistorials si el senyor Velilla havia manifestat les seves sospites que el senyor Santamaria, en abandonar-lo, ell, la seva minoria i les seves idees, per congraciarse amb el partit radical i especialment amb el senyor Samblancat, com tothom sap, enamorat del monument, l'havia portat al si de la minoria a la qual regressava.

UN TELEGRAMA URGENT

Madrid, 11 (Urgente). — Sigo a la expectativa. Manden fondos. Corresponçal

Anuncis econòmics d'«El Be Negro»

Senyora sola

cedeix magnífica habitació, bany, cal. tel, asc., però res més. Esc. BE NEGRE 231.

Cotxe

marca Lerroux, model 1932, amb doble direcció: dreta i esquerra, segons circumstàncies. Qui el compri se li regalarà un Pich-Pon com nou de trincea, comprat el 27 de febrer passat. Esc. a *El Progreso*.

Jove solter

formal i de bona presència, que es guanya bé la vida de dia i al vespre es fa un sobresou atracant automòbils a la Rabassa.

da, desitja casar-se com Déu mana.

Dispo

set-centes mil pessetes, que no les farà treballar fins que torni el «Rey que rabió», o fins que Ventosa sigui ministre. Esc. a la Lliga Regionalista.

Amnistia

s'ofereix a tots els regidors que ingressin al Partit Radical. Escriure a Santamaria, 19, primer, primera.

Cap de policia

es necessita per ciutat 1.000.000 habitants. Inútil presentar-se com afiliat a Esquerra R. de C. Esc. BE NEGRE 278.

Funcionari

i diputat cedeixo a bon preu, qualsevol d'aquests dos càrrecs. Esc. a Partit Socialista.

Llibres

compro, per a fer-me una cultura més o menys modesta. Escriure a *La Humanitat*.

Vós parlareu

en 25 llçons, Anglès, Francès, Alemany, Italià, Català i Xines. Si no sou mut. Dirigir-se a Companys i Cia.

Arxiu

de fotografies comprometedores per als nous republicans que desitgin ingressar a partit monàrquic. Es tornen els originals a bon preu. BE NEGRE, de 4 a 7.

Jabali

amb uials esmolats es necessita per a complet anarco-monàrquic. Esc. «Sediles, Balbotín, Soriano Companyia Limitada».

Pèrdua

d'un soci cavernícola d'Acció Catalana. No escriure a A. C., perquè no es gratificarà devolució.

Urgeix

un agent d'anuncis cinerostogràfic per a obtenir anuncis dels cines Fantasio i París. Dirigir-se a *La Noche*.

MOLT

Teatre Romea i d'«El Be Negre»

«UN PARE DE FAMÍLIA», tres actes de comèdia, de Carles Soldevila.

ACTE PRIMER

Les senyores Vila, Morató i Alonso es disposen a sortir.

Sr. Davi. — On aneu?
Sra. Vila. — Anem al cine. (Hi van.)
Sr. Davi. — Aquesta casa és un infern!
(Tornen les senyores Vila, Morató i Alonso.)
Sr. Davi. — D'on veniu?
Sra. Vila. — Venim del cine.
Sr. Davi. — Quin infern, aquesta casa!... Almenys, la senyora Morera no hi va, al cine...
(Cau el teló, mentre el senyor Davi, davant la sorpresa general, comença enamorar-se de la senyora Morera.)

ACTE SEGON

Sra. Morera. — ¿Per què m'han repartit aquest paper, Pius?
Sr. Davi. — Què sé jo, pobre de mi!... Dissimuli, però, que la tinc de festejar... (la festeja.)
(Entren les senyores Vila, Morató i Alonso.)
Sr. Davi. — D'on veniu?
Sra. Vila. — Venim del cine. Però ens en tornem de seguida.
Sr. Davi. — ...Al cine?
Sra. Vila. — Naturalment! Doncs què et pensaves?
(Se'n tornen al cinema.)
El públic. — Després diran perquè la gent no va al teatre. Si els actors ja comencen donant mal exemple!

ACTE TERCER

Sr. Davi. — Ja n'estic tip! Jo també m'en vaig.
Sra. Amorós. — On? Al cine?
Sr. Davi. — No! En cerca de l'amor i de la primavera que aquí no he trobat.
(Entren les senyores.)
Sra. Vila. — Cuita, sopem de pressa, que ens en tenim d'anar al cine.
El Pa-Davi. — Ho veus? No m'estimen, no m'estimen... (Fa mutis.)

Sra. Vila. — ¿On va en Davi?
Sr. Amorós. — Ha marxat per sempre més, però ja torna de seguida.
Sr. Davi. — Ja em teniu aquí!
Sra. Vila. — Ja deia jo...
Sr. Davi. — Sóc massa vell, per anar al cine...
Final de l'obra

Aquesta nit celebra el seu benefici l'actor del Teatre Romea, senyor Amorós.
Per moltes raons — algunes interessades, les altres no — el senyor Amorós és persona grata al BE NEGRE.
Simpaties a part, el nostre amic ens ha demanat que parlessim del seu benefici, i nosaltres ho fem, molt satisfets, perquè no hi ha res que ens agradi tant com servir els amics.
I si els nostres lectors volen quedar bé amb els amics dels amics d'EL BE NEGRE, ja saben el que els toca fer.

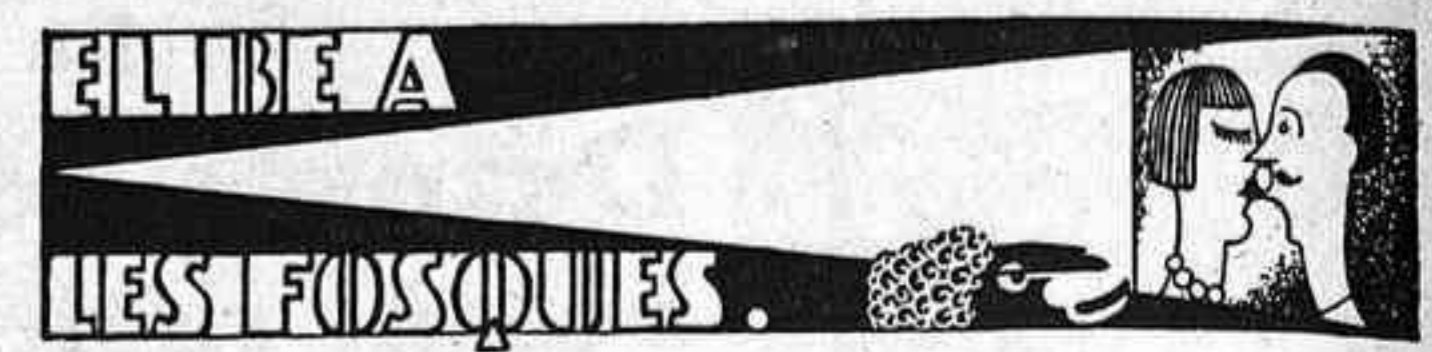
En el dinar d'homenatge al senyor Bertrana va sorgir l'idea de fundar una mena de Premi Crexells del teatre català.
Suposem que aquest Premi deu adjudicar-se entre els autors. Però a nosaltres ens fa l'efecte que — per bé del nostre teatre — seria molt més eficaç si l'adjudiquessin entre els espectadors.
Si més no, serien menys a repartir-se'l.

Seguint el tradicional costum de les temporades que organitza en Pep Vinyes, la que va engiponar recentment al Teatre Nou s'ha acabat amb el número de força habitual, que consisteix en aixecar-se amb la bomba — arriscat exercici en el qual excel·leix el popular actor —.
Sembla que en Pep Vinyes no baxarà de la estratosfera fins que hagi trobat un altre Paganini.

¿Qui ho diu que hi ha crisi de teatre? Les leandras i La reina ha relliscat es mantenen en el cartell amb un èxit cada dia més extraordinari.
Per tant, conseqüència optimista: almenys, els ases van al teatre!

Abans, eren les criatures els qui escriviën als Reís. Ara, els papers han canviat.

Amb el que vostè i jo ens gastariem per un sopar al Canari de la Garriga els francesos en tenen prou per fer un film.
S. M. l'amour és un d'aquests, que nosaltres hem donat per anomenar pobrets i alegrets.
El film, de totes maneres, no deixaria de fer gràcia si no fos que no hi ha manera de sentir el que diuen ni de veure re cap escena amb una mitja na claretat.
Sort que l'Anabella ensenya una mica les cames, que si no, n'hi hauria per tirar el barret al foc. ***
El cada dia més poc brillant Roberto Rey, va de capa caïda. L'altre dia el vàrem veure que prenía café amb llet, a peu dret, a Canaletes.
D'aquí al coro de sarsuela, no hi ha més que un pas. ***
S'ha estrenat un film que en diuen *Carne de cabaret*. Aquesta *Carne de cabaret*, prové d'un escorxadador clandestí del cinema.
De l'escorxadador dels ases. ***
Creiem que el film soviètic, *El camí de la vida*, no tindrà un gran èxit de públic. Però ha bastat que *La Noche* en fes una r bentada perquè totes les persones intel·ligents consideressin que, *essent així* bé devia valer la pena d'anar-lo a veure.
I hi han anat.
Després parlaran de la ineficàcia de la crítica!

Uuuuuu, quina por!!!
Heu vist *El doctor Frankenstein*?
Es una pel·lícula, destinada a esgarriar la gent, que fa riure molt. Hi ha un joc de cadàvers, de caixes de mort i de cementiris secularitzats que deixarien parat al mateix seiyor Ulled.
L'empresa prega a les persones sensibless que no vagin a veure aquest film.
El BE NEGRE fa extensiu el prec a les persones intel·ligents. ***
Si les coses ens van tal com pensem, aviat en farem una com un cove.
Ja ho sentiran a dir.

GUANYARÉ JO!

Farsa de la vida universitària, en tres actes i un epileg

Dramatis Personae
Dr. Diaz. — Recetor durant la Dictadura.
Dr. Campillo. — Degà durant la Dictadura.
Dr. Xirau. — Degà durant la República.
El President i el Vice-President de l'Associació d'estudiants de Dret.
Alumnes.
Un bidell que no surt, ni parla.

Dr. Diaz. — ...un aspecte supremo de incalculable valor: es el servir de substancia al pensamiento jurídico moderno de los pueblos cultos. (Aplaudiments.) (Onació.)
Dr. Diaz. — Ahora basta por hoy. Tomen buena nota de las variaciones con respecto al texto, y repasen bien esto para mañana, que soy muy capaz de suspender al que no me lo sepa bien. Pueden retirarse. (Se'n van.)

ACTE TERCER
L'escena representa l'aula de Dret processal. Any 1932.
Dr. Xirau. — (Professor a la moderna, no seu a la cadira, sino sobre la taula, amb una canya penjant.) Ja ho veuen. Hem perdut mitja hora, per tal de poder entrar. Es estúpid; però si el bidell tenia la clau de la porta, si aquesta era closa, i si el bidell era absent, és evident que no havíem de saltar per la finestra.
Alumne. — Distingeixou.
Dr. Xirau. — (Entusiasm.) Magnífic. Ja tenim plantejat un cas pràctic.
Alumne. — Si ens mancava el bidell, és perquè la porta era closa. Deixem-la oberta, i ja no el necessitarem per a res.
Dr. Xirau. — (Amb desèncis.) Això no pot fer-se. Aleshores, tornarien a entrar, a escriure a les pissarres, a posar minuts a la llista...
Alumne. — ¿Però no diu vostè que la Universitat és de l'estudiant?
Dr. Xirau. — (Animant-se.) Evidentment. Ho serà el dia en que l'estudiant sigui un home, i no escrigui «Xirau Palau» per les parets. I aquest dia arribarà... és imminent... jo ja el veig venir, i aleshores, tinguint-ho ben present, GUANYARÉ JO!!
President i Vice. — (Fan que si amb el cap.)

ACTE PRIMER

L'escena representa el saló de retrats, on es dona la classe de Dret Romà a la Universitat. L'acció esdevé a l'any 1930.

Dr. Diaz. — Atiendan bien y tomen notas.
President i Vice. — (Fan que si amb el cap.)
Dr. Diaz. — (Aquí l'actor haurà d'aparentar una gran dosi d'èmfasi.) Si el Derecho que gestó el pueblo romano hace más de dos miladas no tuviese otro alegato ante los tiempos presentes...
Vice. — (A President que té el libre obert.) «Presentes» «Presentes». Tatxa «Modernos» i posa en son lloc «Presentes».

ACTE SEGON

L'escena representa l'aula número 1 on es dona la càtedra de Dret Canònic. Any 1931.

Dr. Campillo. — Es con notoria injusticia, con notoria impertinencia y con manifesto agracio a la verdad, con la que se intenta perjudicarme, propalando por ahí, especies burdas y tendenciosas. ¿Que en clase no hay interés para enseñar cosas útiles?
President i Vice. — (Fan que si amb el cap.)
Dr. Campillo. — Ay de los desgraciados que propaguen tamaños desajustes! Porque estos mismos que ahora protejen, son los que con el cuchillo, el revolver o la bomba, han de intentar contra sus vidas y haciendas. (Sensació.) (Aplaudiments tebis de la dreta.) (Plega el programa, ja cavalcar els «quevedos» sobre el nas i es disposa a pasar llista.)
Dr. Campillo. — Senyor Rafeques.
L'alumne. — Servidor!
Dr. Campillo. — Senyor Xirau.
L'alumne. — Servidor! (De Xirau n'hi han arreu.)
Dr. Campillo. — Senyor Jardí.

ACTE TERCER

L'escena buida. Un gran teló blanc, blanquíssim de 40 metres quadrats; però amb una taqueta de vasclina, de 3 centímetres quadrats, en un extrem.

La font. — (Saltarina.) Guanyaré jo!
El riu. — (Dringant.) Guanyaré jo!
El tro. — (Tonant.) Guanyaré jo!
La classe. — (Amb la boca tancada.) Guanyaré jo!
El Sol. — (Filosòficament.) Guanyaré jo!
L'eco. — (Sordament.) Guanyaré jo!
El xiprè. — (Amb sentiment.) Guanyaré jo!
La Universitat espanyola. — (Amb afonia.) Guanyaré jo!
Els 11.000 Xiraus Palaus. — (Amb la mateixa vigoria que si sollicitessin un càrrec públic.) Guanyaré jo!
El President i el Vice-President, no surten més, perquè de tant moure el cap, han agafat torticollis.

EPILEG

TELO

Correspondència

K. — Una mica confós, ¿no trobeu?
Baldwin. — Veurem si es repeteix l'èxit.
Nitram. — Va bé.
Monton. — S'aprofita.
S. P. — Està bé, però és massa conegut.
Rau rau. — I ella, ¿què hi va dir?
Melciór. — Té vint-i-cinc anys i és solter.
B. B. B. — No entenem el sànscrit.
Marieta. — Passi, i ho veurem.
X. Palau. — Les quartilles s'han d'escriure d'una sola cara... quan val la pena d'escriure-les.
Poulbot. — Si això és el que ens sobra!
Clapera. — Teniu un cognom sospitos.
S. R. T. — No ho hem publicat, perquè és una llaua. Entesos?
Potes rosses. — Id. id.
Geneveva. — Aviat farà l'any.

Morir sense procediments

El corresponsal que *La Vanguardia* té al Ferrol és un «as»; si no us ho voleu creure, llegiu aquest fragment de gasetilla:
«En ocasió de hallarse conversando con sus familiares, murió sin procedimientos Manuela Lorenzo Vila, a los 106 años.»
Certament, quan es tenen 106 anys, deu ésser difícil trobar els procediments per a morir.

No-piquiponiana

En un programa d'un ball benèfic trobem aquest detall:
«Gran baile continuo por la renombrada banda militar del Regimiento Infanteria núm. 10, que tan acertadamente dirige el Mtro. Julián Palanca, y la «Grand Orchestre» Bohemi's Jazz.»
Se sortearà un magnífic PIG»
Tothom que sàpiga anglès comprendrà que això de Pig no va per en Pich i Pon.

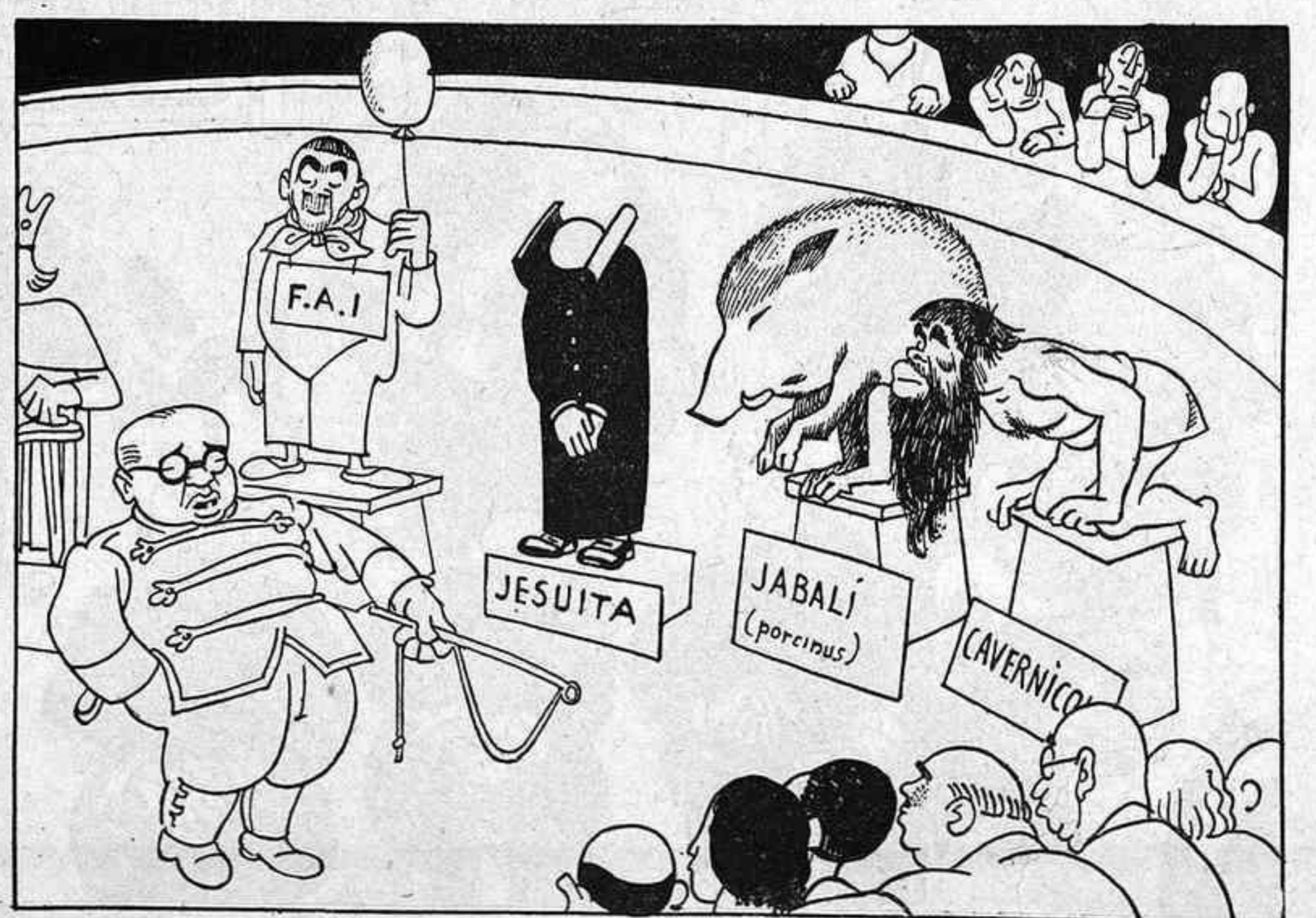
Un cas de barra

De *La Noche* del dia 5, parlant del banquet d'en Lerroix al Ritz:
«¿Quénes estaban allí? ¿Habrá, fuera de lo que en esa noche se congregó, algo que sea representativo de la vida catalana? Bien saben todos los que valoran debidamente el acto y los que lo quieren desdeñar, que no.»
Glossant aquestes sangrenes afirmacions de *La Noche*, un lerroixista afirmava que les persones que seien a la presidència del banquet representaven, almenys, setanta milions de pessetes.
—...De deutes?—preguntem, tímida, nosaltres.

L'arquebisbe de Tarragona s'ha dignat concedir indulgència plenària al bisbe de Barcelona, sempre que aquest es compromet a no posar més «imprimatur» a cbres excomunicables ni a publicar altres pastorals que les de Beethoven i Searlatti.

A darrera hora s'ha descobert que el cardenal Verdier, l'arquebisbe de París que ha excomunicat «Les cahiers de l'ordre», era maçó, i obrava d'acord amb un altre maçó, l'arquebisbe de Tarragona. Tot per anar contra *El Correo* i mossèn Tusquets.

—A tots els que hagin vingut per assistir a un espectacle emocionant, l'empresa els tornarà els diners. Les feres han resultat manses.

EL FILL DE LINDBERGH — Té ja sóc més famós que el meu parc.

Amb motiu d'haver celebrat les seves voces d'argent amb el periodisme, el senyor Joan Costa i Déu ha estat obsequiat amb sengles fotografies, gentilmente dedicades, del bisbe de Barcelona i de la Bella Chelito.

El senyor Velilla, parlant amb un missatger secret del senyor Santamaria, que duia la missió de fer-lo entrar al partit radical, li ha respost que era Velilla i no «Veleta» el seu cognom.

El comitè «pro Carnaval» ha celebrat amb un àpat a la Font del Lleó l'èxit de la passada rua.
Hi havia mecanògrafs de la Casa Gran; no entenem aquesta dèria moderna de treballar a totes hores: mentre hom menja no prova gens dictar una carta o un document.

No ho digueu a ningú, però en Màrius Aguilar es teneix el bigoti amb tinta d'imprimir; per això hi ha tantes errades a *El Dia* i *La Noche*.

El senyor Pich diu que no és cert que mai hagués parlat amb Primo de Rivera, i en Companys sosté que és mentida que mai hagi cobrat d'en Pich per fer de director desenfeinat de *La Calle*.

S'espera l'ingrés al lerroixisme del pare Ruiz Amado, ex-jesuíta. És l'únic jesuíta que falta al lerroixisme.